

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quidque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Discursus V. De Sacramento Baptismi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45993](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45993)

re ibi in personâ præfens Judex meus : ego verò illi tanto cum opprobrio toties dorsum obverti : Erat ibi verè balneum cunctis apertissimum pro peccatis ablendis per Indulgentias, Sacrificia & Sacramenta : ego verò stultus & salutis meæ inimicus, qui saluteris hisce undis vulnera mea curare debueram, ibidem ea multiplicavi ! Miserrimum est, quòd nec tantum solatij aut effugij vobis relinquendum sit, ut dicere possitis : nesciebamus, & ego nesciebam : nimis enim clarè loquebantur Concionatores, ipsa locus sacris adornatus imaginibus, ipsa Altaria & apparatus, ipsi soli & nudi lapides debita tam tremendæ Dei habitati

tioni Reverentiæ vos admonerent. Non permittam, Charissimi, ut posterum sic vos geratis : *Terribile est locum iste : non est hic aliud nisi domus Dei & porta cali*. Si Ecclesia est Domus Dei, volo, ut perpetuum ei honorem & venerationem deferamus, & porta est, per quam nostræ ascendere supplicationes in cælum, & obtinere descendant benedictiones, volo, ut leges à Christo pro venerando hoc commercio stabilitas, servemus inviolatas, ut salute & sanctitate in hoc Mundo locupletati, acquiratarum divitiarum fructu æternum gaudemus in cælo.

Da & accipe, & justitia Annuat tuam.

DISCURSUS V.

De Sacramento Baptismi.

I Res sunt pharmacorum species ; alia morbo jam præfenti medentur ; alia ab infectione præservant, alia denique valetudinem restaurant, spiritus vitales augent & corroborant. Quare Dominus noster Jesus Christus, ex suavissimis, quibus amorem sui cordibus nostris infillare voluit, titulis, omnium etiam Animarum Medicum se professus est. *Misit me, ut mederer contritis corde.* Ideo ut muneri huic à se suscepto ritè fungeretur, efficacissima omnium generis pharmaca ex Sanctissimo Sanguine suo composuit. Hac

sunt septem Sacramenta ; ex quibus Baptismus, Penitentia & extrema Unctio, peccati originalis & actualis, omnibus communia remedia sunt : Matrimonium & Confirmatio pharmaca sunt præservativa ; illud inordinatam carnis refrenat concupiscentiam, hoc appetitûs irascibilis debilitatem confortat. Ordo denique & multo potius Eucharistia sanitatem, per alia Sacramenta jam acquiritam, velut confortativa promovent & perficiunt. Nisi etiam adjungere velimus, ab Eucharistia, ad quam tanquam ad finem, & reliqua Christus instituit Sacramenta, illorum omnes participati fructus, dum Animas crebrâ ejus sumptione fruuntur.

P. SEGN
Homo Cris

Jf. 61. 1.

fruentes, uno eodemque tempore curam præservat, & validiores reddit. Videtur ergo, quàm nobilis, de his pluribus differendi, se nobis offerat occasio & materia! Cogitate, nos ingredi phatnacopolium Paradisi, cœlestibus referunt remedijs. Hanc hodie per Sancti Baptismi portam, Sacramento omnium omnium januam, intrabimus, privilegiaque, quæ quivis Christianus ex illo acquirit, nec non obligationes, quas contrahit, quibusque respondere teneret, considerabimus.

II. Primarias Baptismi inter excellentias una est, quod Christi Salvatoris in Jordane Baptismus ejus quodammodo imago fuerit: ita ut bene affirmari possit, excelsum esse illud opus, cuius ipsa idea tam Divina est. Tria vero in Baptismo Christi concurrunt, quando (ut inquit S. Augustinus) non ut ipse ab aquâ, sed aquâ per ipsum purificaretur, ita ut illa ad nos abluendos idonea redderetur, à S. Joanne baptizari voluit. Primum fuit Pater æternus, qui eum declaravit Filium suum dilectum; alterum Spiritus Sanctus, qui supra illum in columbae specie descendit; tertium fuit cœlum, quod hucusque clausum se se aperuit. Omnes hæ tres circumstantiæ, propter eosdem effectus in tribus prædictis præfiguratos, cuiusvis Christiani Baptisma reddunt illustre. Incipiamus à primo.

III. Quid rei est Baptismus? Si quæritis ex Sancto Joanne respondebit vobis, quod sit potestas Filium Dei fieri. *Quis tu potestatem Filii Dei fieri.* Et quæ sit potestas vobis, hæc dici per me-

taphoram, advertite parentes steriles, ut prolium defectum, aut filiorum mortem resarciant, invenisse remedium, exterius adoptandi in filios, ipsæ ac si à se procreati essent, omne hæreditatis jus elargiendi. *Adoptio Infit. de nuptiarum subsidium, fortuna remedium, supplet sterilitati vel orbitati. S. Tb. p. 3. q. 23. art. 1.* Legum verba sunt: quod ergo homines propter necessitatem, hoc Deus per inexplicabilem amoris excessum fecit: quia cum unicum tantum, sed sempiternum habet Filium, infinitis æquivalentem, tantopere nos amavit, ut omnes Fideles in filios suos voluerit adoptare. Ita inquit S. Augustinus. *traff. 2. Unicum genuerat & per quem cuncta in loan. creaverat, nisi in Mundum, ut non esset unus, sed fratres haberet adoptatos.* Ad hæc adoptatio, inter homines merum tantum nomen est, nihil novi in personâ adoptatâ producens; nec altiori basi, quàm adoptantis affectui innititur. *Adeptatio nomen inane. Ubi Pater noster cœlestis adoptando nos pro suis, non tantum filiorum nomen, quod per se magnum est ornamentum, sed ipsam quoque rem impertitur. Videte, inquit S. Joannes, qualem charitatem dedit nobis Pater, ut Filij Dei nominemur, & simus. Ioan. 3. 1.* Elargiendo enim in Baptismo suam Divinam gratiam, suumque Spiritum, sit quodammodo anima nostra anima, & cor cordis nostri. In veritate homo Christianus non est tam terreni Patris filius, quia ab eo generatus est, quàm est Filius Dei, ab hoc in Sacrosancto Baptismo regeneratus; quid enim à patre terreno præter membrorum suo-

H 3 rum

ERI
ianus.

rum accepit materiam? à Patre verò cœlesti esse novum & totum Deificum accepit. Et hæc est ratio, ob quam S. Jacobus de dictâ adoptione loquendo, vocet eam generationem, indicando nobis, quàm verum sit, animam baptizatam verò Filiam Dei esse, & non absque privilegio admirabili, superante vim omnium generationis humanæ, Divinæ naturæ participem.

Jacob. 1. *Voluntariè nos genuit verbo veritatis, ut simus initium aliquod creatura ejus.*

28. *Voluntariè, inquit Apostolus, nos genuit, mediante Filio suo Divino; Verbo veritatis, ut fiamus caput, hoc est, magis illustre & beatum opus inter omnia ejus opera: Ut simus initium aliquod creatura ejus.*

S. Aug. lib. 2. de conf. E. vang. c. 2. *Considerate bene hanc vocem, Voluntariè, ex merâ voluntate suâ nos generavit, quæ mirum in modum hanc adoptionem nobilitat. Quia licet adoptio humana hæc gaudeat prærogativâ, posse ad beneplacitum suum eligere tales filios, quod natura*

S. Th. 3. p. 9. 23. ar. 1. in 6. *facere non potest; nihilominus adoptio humana in electo præsupponit merita, non confert; è diverso Divina adoptio non ex alicujus boni prævisione aut merito talem gratiam largitur.*

Luc. 3. 8. *Potens est de lapidibus suscitare Filios Abrahæ.*

IV. Potestisne, Dilectissimi, hanc veritatem audire, & non dignas tali generatione & filiatione Divinâ, quam in sancto Baptismo consecuti estis, concipere cogitationes? *Princeps ea, quæ digna sunt Principe, cogitabit.* Filius Principis non cogitabit sulcare agros aratro, sicut cogitaret, si natus esset patre agricolâ. Quomodo ergo Chri-

stianus tam humiles in corde suo fore spiritus, qui parum ab Infideli cum distinguunt? non gaudet, nisi proventibus terræ; non nisi terrenis inspirat ad gloriam, non aliam sibi imaginatur felicitatem, quàm propriis sensibus, caducarum tantum voluptatum, satisfacere. Recordemini, Charissimi, Principes vos esse non sanguinis humani, sed sanguinis Christi Jesu; cujus omnes, medio Baptismi lavacro, fratres facti estis, qui tam excellentium Filiorum Dei titulum vobis secum communem esse voluit. Qualis ergo erit ignominia, tantâ eminenti dignitate, continuo cum dedecore vitam ducere ad eò ignobilem? non tantum pudere debet Christianos, multo magis etiam rubori esse debet, tam parum boni operari, ut fieri solet, quando divinæ generationis nobilitati tam eorum vita non respondet. Demus, ut ita dicam, plumbum ex vilibus erutum cavernis non erubescere humilem suam originem. Sed quis ferat, quod plumbum illud, quod inter auti venter enascitur, suæ vilitatis non pudeat? Eodem modo concedamus, Infideles rotas caducis & perituris rotas immerfos esse; ortus eorum ad altiora illos non excitat. Sed Christiani, radijs fecundati Divini Solis, qui ex præciosis Sanctæ Ecclesiæ fodinis suam ducunt originem, poterunt sine vetercundia affectibus suis ignobili assimilari plumbo, qui solidum charitatis aurum deberent esse, ad quem vis lapidum lydiarum examinandum?

V. Sed quid nunc dicemus de illis, qui non solum augustinæ Baptizatorum con-

P. SEGN
Homo Cris

conditioni vitæ suæ non respondent, sed ne quidem illam cognoscunt; unde nunquam etiam Patri suo cælesti, quod inter tales eos elegerit, dignantur agere gratias? Platonem referunt sapienter Deo rependisse gratias, quod Græcus, non Barbarus natus esset. Quando unquam Patri cælesti sufficiens poterit referre grates Christianus, quod eum confectio Sanctorum in hæc Sacratissimæ Fidei dignatus sit agere? *Qui dignos nos fecit in partem Patri Sanctorum in lumine.* O quæ felicitas fors potest esse, quam ista! O quanta felicitas! O quantus favor! Tot animabus eadem die, eadem illâ horâ, eodemque temporis puncto in Indijs inter Indideles ad corpus, quod erit alimentum Inferni pabulum, organizandum destinatis, animam nostram in Sacratæ Ecclesiæ Catholicæ sinum ablegatum esse ad corpus informandum, quod sacris undis ablutum, eidem antea in paradiso, æternum non nimis ardeo conatu sociari, imò cum eadem omnibus Divinæ filiationis fructibus cum immensâ gaudij superabundantiâ perfrui potest! *In partem Patri Sanctorum in lumine.*

VI. Alterum Baptismi nostri privilegium est Spiritus Sanctus, qui similiter supra nos descendit, ut omnes cœli Incolæ nobilissimam illam Patris audivant vocem: *Tu es filius meus dilectus, in te complacui mihi.* Notandum est, Spiritum Sanctum, ut docet S. Thomas, id esse Ecclesiæ, quod cor corporis, id est Christus est caput, imò ut vult S. Augustinus, Animæ loco est. *Quod est in corpore nostro anima, id est, Spiritus*

Sanctus in corpore Christi, quod est Ecclesiæ. Jam verò, quæ toti Ecclesiæ Spiritus Sanctus confert beneficia, illa eadem cuicunque Animæ fideli à Spiritu Sancto proportionaliter sunt collata, ita, ut in Baptismate fiat quasi animæ illius anima, & Spiritus istius Spiritus. *Quoniam estis Filij Dei, misit Deus Spiritum in corda vestra.* Hæc est immensa Divini Patris nostri liberalitas, ut non contentus sit donare nobis donum, sed ipsum etiam datorem donare voluerit. Ideoque ultra creatum illud Gratiæ donum, regeneratis in Baptismo, increatum Spiritus Sancti donum concedit, qui dum supra aquas sacri fontis descendit, novum de membris nostris sibi templum exstruit. *Membra vestra templum sunt Spiritus Sancti.* O mirabilem descensionem, quâ, quantum vitam dando creatura, Creator se humiliat, tantum vivendo cum Creatore ipso creatura exaltatur! justissimam habemus causam, pro vitâ tam Divinâ Altissimum incessanter laudandi. *Laudabo Dominum in vitâ Ps. 145.* *mea: Experti quotidianas prodigiorum adeo stupendorum operationes.*

VII. Divinus ille hospes è Cælo in animam baptizatam descendens non venit solus, sed more magnorum Regnum numerofo Auricorum firmate stipatus incedit. Hic verò comitatus in gratiâ Divinâ, ejusque donis consistens, totus in ejusdem Animæ utilitatem adornatus est, nec unquam illa ab his separata descendit. Res istas tam grandes explicemus, quæ aliàs, perinde ac aulae complicata, precium & decorem suum

S. Aug.
Ser. 80.
de Temp.

Gal. 4. 4.

1. Cor. 6.

Ps. 145.

ERI
ianus

suum non possunt ostendere. Dico ergo inprimis, Divinum hunc Spiritum secum Animæ adferre Gratiam, quæ (ut jam aliàs intellexistis) omnium divitiarum thesaurus est, & semen Divinitatis: *Semen Dei in eo manet*: Eodem enim modo, quo semen naturam suam accipit à fructu; ita ipsa à Divina natura suam participat. Et quia effectus causarum suarum sunt imagines, ex illis faciliùs Gratia Baptismalis excellentiam intelligetis.

VIII. Primus ergo effectus istius Gratia est perditam, Protoplasti culpâ, per generationem carnalem in quemvis nostrum propagatâ, reddere innocentiam, *in iniquitatibus conceptus sum*. Supponendum est igitur primum hominem peccato suo non tantum sibi soli, sed nobis etiam, cunctisque à se usque ad finem Mundi descensuris, nocuisse. Noverunt quidam artem omnes fructus veneno inficiendi, virus radici inferendo. Tali arte usus est Diabolus (qui mille nocendi habet technas) quando primum Parentem nostrum ad transgrediendum DEI mandatum induxit. Tunc enim tam lethale radicem immisit toxicum, ut, si in æternum duraturus esset Mundus, in æternum quoque homines hoc veneno infecti nascerentur. Hoc est peccatum originale, cum quo nascimur, estque perversitas naturæ, ab illis dissolutione harmoniæ oriunda, quâ justitia originalis in statu innocentia erat prædita. Hæc nunc Innocentia in

S. Th. 1. 2. q. 82. art. 1. Baptismo nobis restituitur: non ita quidem, ut difficultas ad rectè vivendum, ex rebelli nata concupiscentiâ,

omnino cesset, verum ita, ut hæc difficultas vinci possit; majorque gloria ex reportata resultans victoria, & baptismalis gratia virtute acquisita, potorem illam animi tranquillitatem, per in statu vigeat innocentia, supplet & restauret. Magna illa mutatio, à Gratia Baptismali in Animam hominis inducta, pro dignitate explicari non potest; quâ fitur qui erant Demoni mancipia, fratres fiant Jesu Christi, omnis fœditatis ac servitutis expone, ipsisque in cælo Angelis decore partem. Ajunt in quibusdam Britannia montis partibus acerbos aliquos fructus in formâ bilarum; in aquas præterfluentes ab arboribus decidere; tandem hinc ne humectatos in plumas nivesioris aves commutari. An non dicitur possemus Deum hoc naturæ portento adumbrare voluisse id, quod in nobisissimo Baptismi Sacramento prebicit Gratia? Anima, quæ per peccatum originale massa erat omni malitia informis, vix sacrosanctis his immersis undis, non solum reviviscit, sed ad circumstantium stuporem Angelorum candidis cælestis Innocentiæ plumis vestitur. Ideo Spiritus Sanctus in Mundi principio super aquas ambulasse dicitur. *Spiritus Domini ferebatur super aquas*; Quasi jam tunc dèponere voluisset aquas, ut essent præcipuum futuris temporibus instrumentum ad animas nostras restituendas & sanctificandas. Hoc in vitæ balneo omnia submerguntur peccata; *Contribulisti capita Draconum in aquis*: sive hæc capita sint noxa originalis, quæ multarum instar est, tanquam

P. SEGN
Homo Cris

quasi origo aliarum omnium, siue sint peccata actualia; quando persona ad hanc gratiam baptizatur; unde sicut, quando videntes Hebraei Aegyptios in mari rubro suffocatos, pro soleenni gratiarum actione decantauerunt hymnum, in Patri, infans iam sacro fonte tincti, vices supplere deberent; pro magno hoc beneficio gratias agentes Deo, qui peccatum illius in hoc sanctissimo balneo, Christi Sanguinem, mediante Baptismo, nobis representante submersit. *Cantemus Domino, gloriosè enim magnificatus est; equum & asinum projecit in mare.*

IX. Quamobrem si oculis vestris animam paulò ante baptizata, pulcherrimam iterum possidetis, nullam amplius in terra venustatem aspicere debueritis. Pro confirmatione huius, fidem percipite insigne, à gravibus traditum Auctoribus, præcipuè vero à Sancto Antonino temporum illorum factis insertum. Anno millesimo ducentesimo nonagesimo sexto Gulianus Tartarorum Rex cum ducentis equitum millibus regno egressus, vicinas regiones omnes strage, & diluvio terrore impleverat. Hoc rerum horum miser ad Armeniam Regem, qui fidem suam pro se conjugem peteret, cuius egregiam corporis formam illustrari magnum iunctam honestati fama ad aures eius pertrulerat: nec abnuentur Regius parens, maxime postquam per Matrimonij pacta principum licuit, etiam Infideli iuncta esset, cum Christianorum, in quo educata fuerat, pro arbitrio vivere. Nuptijs apparatus sumè celebratis, & post aliam.

R. P. Saverii Christi. Instr. Tom. III.

quod temporis intervallum primi horum partus propinquante, à Regno & Rege filius masculus, Matri formâ similis exspectabatur; cum ecce misera Regina, superatis pluribus doloribus, infelicem, atrum, deformem & foetidum omnium cum horrore in lucem partum dedit. Facile ratiocinando assequi licet, quanta fuerit Matris, totius Aulæ, maxime verò Cassani Regis confusio. Iste animi præcipites impetus frenare minime doctus, furete & affirmare; indicium hoc esse clarissimum; uxorem suam adulterio se polluisse, eaque causâ mox eam ad rogam cum prole condemnat. Nihil gemitus, nihil Juramenta ad contestandam illibatam Regine Innocentiam profuere: cumque se jam ad subeundam mortem duci videret, saltem, inquit, hoc mihi in extremis detur solatij, ut sacrâ exomologesi expiata, acceptoque salutari corporis Christi Vinctico, infelicem filiolum meum mihi amplexari liceat, tum volens lubens moriar. Magnum fuit, vel tantillam gratiam impetare potuisse; impetravit tamen, & mox, ubi monstrum hoc potius, quam humanam prolem intra ulnas accepit, assusâ aquâ baptizavit. Crederisne? Vix sacrosanctâ hæc lymphâ partus ille tam deformis tactus fuerat, formosus statim, ut Angelus, omnibus visus est, adeo quidem, ut Cassanus supra omnem fidem attonitus, cognitâ, eventu tam sensibili, Sacramenti virtute, cum præcipuis Aulæ suæ Proceribus baptizatus sit, causâque fuerit, ut in Regione Tartarorum, ejus exemplo persuasâ, Fides Christi.

ERI
ianus.

Christiana non exigua incrementa ceperit. Hæc tam ingens, quæ in corpore istius infantis accidit mutatio, semper in cujuscunque baptizati Animâ contingit; idque tanto majori cum utilitate, quanto omnem naturalem deformitatem peccati monstrum infinities excedit.

X. Hæc cum innocentia & gratia, omnis culpæ in anima destructrice, omnia Spiritûs Sancti dona & virtutes infusa adferuntur, iisque, quot & quantacunque sunt, utendi datur potestas; ut Spiritu Sancto nos vivificante, & Cælestis Patris nos adoptantis filiatione dignam colamus vitam. At quàm subito hunc thesaurum dilapidat, quicumque Baptismi gratiam perdit! O facturam languineis descendam lacrymis! Jacturam, ad quam condignè deplorandam ipsam cælum atra obductum nube luctum induere oporteret! Attamen quot reperuntur quotidie, absconditum hunc suum thesaurum ob rem nauci prodigentes? O si quis posset Anima prima vice peccato consentientis adstrere auribus & ingeminare: quid facis misera, quid facis? Ignoras profectò, quanti pro te sit precij Baptismi gratia, quam abjicere, immundisque passionum tuarum pedibus, velut margaritam ante porcos, calcandam subijcere cogitas. O si agnosceres infelix, quo miseriarum te impellar Diabolus! O si scires! Satis tibi sit non ignorare, post primum peccatum perpetratum, quantumcunque deploretur, nunquam de salute æterna te securam esse. Verum quidem

est, ope Pœnitentiæ gratiam perditam recuperari posse; sed quanto difficilius est, amissam reperire, quam illam non perdere? Ordinum Ducem, qui paucis militibus locum innumerum defendere potuit, postquam illi hosti cessit, tam parvo millium numero amplius non obtinebit: oportebit integrum conscribere exercitum; qui tamen fortassis loco utili non poterit. Sacramentum Pœnitentiæ etiam Baptismus vocatur, cum Anima renascitur, sed est Baptismus admodum laboriosus, quia pro recuperanda statione, Dæmoni voluntate traditâ, magnâ profus opus est vitæ contentione, & labore.

XI. Ad hoc singulariter parentes attendere deberent, suorumque filiorum educationi perpetuâ cum sollicitudine invigilare, præcipuè verò cum jam usû rationis præditi ætate censeant. Optima S. Ludovici Regis Francorum mater Blanca, Regina tam prudens & sancta, hæc in re omnibus Christianis parentibus debere esse exemplo, cui in educatione filii nulli res adeò cordi erat, quàm ejusdem baptisum leni innocentiam illibatam conservare; in quem etiam senem quotidie vesperi hæc verè cælesti eum benedictione muniebat: *Fili mi, vellem te potius in brachijs meis mortuum, quàm peccato inquinatum alpicere.* Refert sanè plurimum, Clarissimi, nunquam incipere malè agere, nec unquam charitatis ignem extinguere, quem intra nos in Baptismo Spiritus Sanctus accendit. *Spiritus Sanctus accendit. Spiritus Sanctus accendit. Spiritus Sanctus accendit. Spiritus Sanctus accendit.* nolite extinguere, quia divinus hic ignis

P. SEGN
Homo Cris

ignis bonis operibus sensim crescens in beatum erumpet incendium. Caterum si quis à puero malè agere incipiat, valde difficile erit etiam in extrema senecta à malo abstinere. Non est tempestis, quæ majus vineis inferat damnum, quam nimbus uvis jam deflorescentibus superveniens. *Passivum est inter omnia, cum deflorescentem vim percussit imber. Tenebrosi aetati voluptas magis nova videtur, ideoque magis delectat. Omnia prima nos magis delectant; quo fit, ut cum alias deim radices prava assuetudo agat, ut sola eas mors valeat evellere.*

XII. Sed ut redeamus ad intentum nostrum, quid videtur vobis de divino illo hospite, de tam splendido comitatu, quem secum in Animam sacro fonte ablutam introducit? Nec tamen dixi omnia. Inter effectus Sacramenti Baptismi singularissimus est, Animæ characterem imprimere, simile illi signum, quod in Sacramento quovis, quod iterari non potest, Animæ imprimetur; in Sacramento scilicet Confirmationis & Ordinis. Differunt tamen inter se quoad finem. Character Sacramenti Ordinis nos Christo, velut Ministros cum summo Sacerdote, conjungit; in Confirmatione Christi, ut milites sub Regis suo constituat; in Baptismo eidem ut filios Patri adoptat. Verbo, character iste est quasi filiationis nostræ instrumentum, quod non chartæ, sed Animæ potentis impressum in omnem æternitatem nunquam delebitur; sed, ut hoc miserimi illi æter-

nium damnandi omnibus Infernalissimis nunquam consumi, aut extinguere possint, sitque opprobrio & afflictioni sempiterna, collata in Baptismo gratiæ non respondiisse. Sicut è diverso ei, qui vitæ bene actæ condignos Gratæ fructus protulit, gaudium erit in cælis, & gloriæ sempiterna. Idem evenit, inquit S. Thomas, in chara S. Thom. cetero militari: qui post prælium in 3. p. q. 63. omnibus manet prorsus idem, tam ar. 5. in victis, quam victoribus; sed forte ad 3. diversa; his enim cedit ad gloriam, illis in opprobrium sempiternum. *In his, qui vixerunt ad gloriam, in his, qui vixerunt ad penam.*

XIII. Atque hoc est ultimum sacri Baptismi privilegium, id est, Cælum apertum. Qui filius est, illi debetur hereditas. *Si Filij, & Heredes. Rom. 8. Qui vitam agit secundum Spiritum, 17. illi vita debetur cælestis. Si Spiritu Rom. 8. facta carnis mortificatione, vivetis. 15.* Ecce igitur, cælum Baptismo Christi relectatum, æternum illud significat præmium, quo Christiani, secundum professionem suam viventes, post mortem gaudebunt in cælo; itemque jus illud, quod in præfenti ad hoc præmium obtinendum acquisiverunt. Notate pulcherrimam istam Apostoli consequentiam: *Si Filij, & Heredes.* Sicut Pater terrenus filium, qui se illi probat, non potest privare hereditate, ita ne quidem potest excludere adoptatum. Leges enim non permittunt. Multo minus accedere poterit, ut Pater cælestis cunctos nos ut filios suos agnoscens, licet adoptivos, sed tamen divinæ participes

ERI
anus

naturæ, felicissimâ, qui est Deus ipse, exuat hereditate. *Hereditas quidem Dei*, modò ab ejus obsequio non deficiamus. Cælum igitur, Charissimi, in ipso collati Baptismi momento pro nobis aperitur, portæque ille adamancina, nullo perfringibiles malleo, sua sponte referantur, ut ita aperta expectent animam fidelem, quamdiu illibatam servat innocentiam, aut saltem penitentiam perditam recuperat. Atque hic omnino oportet, ut modum baptizandi vos doceam, ut quandoque, cum necessitas postulat, regnum cælorum tuto Animæ alicui possitis aperire, & tanti boni possessionem ministerio Sacramenti conferre.

S. Thom.
3. p. q. 67.
ar. 3.

XIV. Sciendum ergo est, cum Sacramentum hoc sit maximè necessarium, voluisse Christum Dominum esse quoque administratum facillimum: hinc quis ad baptizandum aptus est, licet etiam sit Infidelis. Et quamvis nemo licetè baptizet, quando proprius ad id faciendum Minister haberi potest, qui est Sacerdos, nihilominus unusquisque validè baptizat.

S. Thom.
1. p. q. 66.
ar. 3.

Materia hujus Sacramenti est aqua communis, quæ, sicut principium generationis, proptissimè regenerationem novæ vitæ nobis repræsentat; per virtutem verò, quam habes, abstergendi, omnium sordium ablutio-nem; per virtutem refrigerandi, fomitis mitigationem, denique per splendorem, lumen fidei nobis significat. Forma in his consistit verbis. *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti.* Exprimendo

hæc verbis, *ego te baptizo*, adhibent baptizandi, reliquis verò sanctissimæ Trinitatis mysterium, vocibus quibusdam illis in nomine unitatem cunctis, cæteris, Divinarum Trinitatem personarum. Quapropter, ut specimen vobis sacre hujus administrationis proponam, si vobis infans baptizandus, urgente necessitate, offereretur, quid faceretis? Oportebit accipere aquam, eamque infundere: piti (& casu quo id fieri non possit, principalior pars, quæ proficit, tingenda foret) exprimendo actum ipsius baptizandi his, verbis, *Ego te baptizo.* Et immediatè reliqua verba pronuntianda sunt, quæ, dum Cruce nos benediximus, solent proferri. *In nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti.* Ita ut uno tractu omnia simul enuncietur: neque perturbari vos sinat, ut sepe in casibus subitaneis & pressè spectatis fieri solet; atque ob hanc causam existimavit S. Thomas, si co-heret à laico domi baptizatus suspensus fuerit, debere à Sacerdote sub conditione denuo baptizari. *Non videtur iteratum, quod ambigunt esse factum.* Et quia mentionem feci de termino isto, sub conditione, non abs te erit tibi tiam hoc ipsum explicare. Scientiam ergo est, quòd si deprehendi non possit, vivane sit proles an mortua, tunc erit baptizanda, ut si viva esset, salvetur; sed tamen sub conditione, ne Sacramentum periculo nullitatis exponatur, si mortua foret. Ideoque sic dicere debetis. *Si vivus, ego te baptizo, in nomine Patris & Filij, & Spiritus Sancti. Quòd si deinde*

morruum fuisse experiamini, nolite turbari, quia in tali casu pietas vestra facit, ne temerè egisse cenleri possitis.

Non interventi temeritas presumptionis, ubi est diligentia pietatis. Ceremonie aliàs consuetæ, ut sunt impositionis nominis, exorcismus, Catechismus, Christma, Sal benedictum, essentia mysticis celestibus sint plenæ, non ideo tamen ad validè baptizandum sine necessitate urgente, sine scrupulo comitantur, quæ postea pro antiqua Ecclesie consuetudine, periculo jam præterito, suppleantur; his enim omnibus visibilibus ad effectum invisibilem, in Sacramento productam, cognitionem Fideles inducuntur.

XV. Quapropter hinc mihi temperare non possui, quin iustissimo Zelo invehar in matres, quæ dum gravidæ sunt, quasi nullius pretij aut valoris gestarent onus, nec animam caelestis gloriæ capacem, mille abortiendi periculis se exponunt; aut indebitâ & nimis corporis agitatione, aut gravitate, quam ferre commodè possint, firmam, fascium, similitudineque operam gestatione: an levis vobis videtur pectus Animam Baptismi expectantem perdere? Tantum est hoc damnum, ut ad illud dignè deplorandum tota non sufficiat æternitas, quâ durante, hæc Anima Deum glorificasset, gavisique fuisset, si negligentia vestra non, antequam nasceretur, jam obijisset. Quid verò dicemus, si unquam tam enorme patretur scelus, ut ad viderendam criminis infamiam adhuc

majori scelere proles in utero suffocetur? Quis explicabit, sceleris tam detestandi atrocitatem? Cælestem animam auferre hæreditatem? Quomodo infelix mater unquam tanti furti damnum reparabit? Quibus in fodinis æquivalentem reperiet thesaurum? Hanc sceleris enormitatem inconsolabilibus deplorat lacrimis Ecclesia, quæ velut formosa illa Rachel Animarum sibi perditarum, amisâ recuperandarum spe, solatio destituta ingemiscit. *No- Matth. luit consolari, quia non sunt.* Quod si 2. 18.

Christianus baptizatus occidatur, sancta Ecclesia, velut mater mortui in hoc exilio filij, æcturam deplorat; spes eam nihilominus solatur, quod idem nec vivat in Patria. Hoc verò solatium in occisa ante Baptismum prole habere non potest. Hic nec spes, nec remedium, nec compensatio locum inveniunt. *Noluit consolari, quia non sunt.* O infelicem ergo Animam, quæ aliam ultimo suo sine privavit! Excrabili hoc factore cunctis Servatoris nostri sinibus sese opposuit. Hæc omnia ipsius itinera, sudores, afflictiones, Passionem, mortemque durissimam, quæ omnia solam illam preciosam vitam, per Baptismum acquirendam, pro sine suo habebant, irrita fecit. *Ego veni, ut vitam habeant. Joannis 10. 10.* Quam horrendum igitur erit, audacissimis hujusmodi homicidis coram Christi Tribunali comparere, & justum verumque Animæ ipsi ablata pondus in bilance Crucis intueri! Pro unica anima salvanda, si res posceret, in terras rediret, omniaque, quæ

I 3

lib. r.
revel.
c. 88.

quæ pro cunctis in cruce passus sum, sustinerem libentissimè; quodam die Christus dicebat S. Brigittæ. Considerate jam, quanta pro amotis hujus mensura futura sit Servatoris nostri indignatio contra eum, qui ipsi Animam, ipsum verò Animæ, calumnie totum auferre ausus fuerit? Nihil juvabit hîc ad se purgandum timor ignominie, aut totius familie infamia. Idem est, ac atramento se lavare, & mundatum se putare. Quis ille timor, quæ infamia, quod opprobrium, quis ille familie splendor, ubi de æterna Animæ felicitate agitur? Cùm à principio Deus prohiberet homicidium, etiam ab ipsis bestiis rationem & vindictam se petiturum declaravit: *Sanguinem animarum vestrarum de manu cunctarum bestiarum requiram.* Non quòd unquam bestia coram Deo rex homicidij esse possint, sed ut intelligamus, nullam coram tribunali divino excusationem pro legitima acceptum iri, ubi de voluntario agitur homicidio; cùm ipsæ quoque fera, quasi culpabiles arguenda sint, quæ tamen iniquitatis sunt incapaces. Quod si ergo quaecunque homicidium punietur absque ulla remissione, quanto magis, quod à Patre, aut Matre in prole innocente committitur, vindictæ æternæ castigandum remanebit? Certe antiqui Christiani tam enorme & atrox putarent scelus, ut multo tempore consuetudine receptum fuerit, tanti sceleris reum, toto vitæ suæ spacio ab introitu Ecclesiæ prohibere. Ita statuit Concilium Ancyranum canone

Genes.
9. 5.

vigesimo primo, & Concilium Beritanum judicavit, etiam in rebus articulo similibus difficultatissimam Communionem permittebam. *Vix in sine danda tu Communionem Moguntinum, tantum mitigata regrem, permisit, ut in sine decem annorum communicare possint, hoc in pacto, ut tota reliqua vitæ atrox scelus penitentia continenter plorarent. Ita tamen, ut ante morte vitæ sua stetit & humiliter instent.* Hic est sanctæ Ecclesiæ sententia in ponderanda, & puniendæ iniquitate, qui hominem Baptismi expertem peremere. Huic Conciliorum, & Ecclesiæ bilanci necesse est etiam estimationem nostram respondere, quæ toties aliis moniti quàm sint, res ponderis judicat. Non existimo, aliquem esse inter vos tam horrendo inquinatum crimine, quod si verò quis esset, illi non tam salubrem, quàm necessarium de consilio, ne ullum elabi sinat diem, quo non amarissima cordis contritione à Deo veniam exposcat, tamque diu penitentia lavacro se abluat, quousque in vitam desideratam animæ mansuetudinem se consecutum esse sperare possit. Vipera, inquit S. Joannes Chrysostomus, postquam mortu venenato hominem infecit, anhelat ad aquas, quasi ab hoc maleficio se purificatura. Quare si ejusmodi venenata hîc esset vipera, quæ non alienas, sed proprias etiam proles duplici, & corporis & animæ morte peremisset, ad salutiferas penitentia lymphas properet; nec levi brachio ipsam se le-

P. SEGN
HOMO CRIST

vet, sed totam omni studio se immer-
git, ut cunctam tam funesti sceleris
memoriam esse abolitam experiatur.
Ve aliis infelici, si coram Tribunali
Etrusco repetandarum arguatur! San-
ctus Vincentius Ferrerius, audito So-
roris suæ obitu, sepius Sacrosanctam
pro ea Deo litavit hostiam, ut, in quo
illius esset anima, à Deo intelli-
geret, opemque, si indigeret, adfer-
ret. Et ecce, quodam die manè,
cum facit ad Aram, videt illam ad se
veniente totam flammis circumdatam,
stantem manibus gerentem, quem
in frustra discerpit misera devora-
tur, nec unquam consumebatur. Si-
quidem jam devoratus de novo
colere videbitur, ut semper repe-
tam possit dicitur illam lanienam. Hoc
vero atrocissimum tormenti genus
femina ista subire cozebarur ob ab-
ortum, quo vim sibi ab æthiope man-
cipio illatam stulta cooperire conata
fuit. Bonum mihi est (ita sanctum
funem affabatur) bonum mihi est,
quod tam grande scelus ardentissimâ
tandis contritione abluerim: quod si
hoc fecissem, pena hæc tam horren-
da, quam in purgatorijs modò flam-
ma sustineo, in Inferno nunquam fi-
sura mihi sufferenda fuisset. His
dictis disparuit, consilium supra da-
tum commendans, ut nunc ea assiduis
de amaris deploremus lacrymis, pro
quibus sine illarum effusione nullum
sua dabitur remedium.

II.

XVI. Sed non volo amplius re-
prehensionibus, quas non meruistis,
natura consolationem vestram, or-

tam ex discursu de Baptismi Sacra-
mento. Quid videtur vobis, Charis-
simi, de magno illo Animæ baptizate
privilegio? Posse dicere: Filia Dei sum
magis propriè, quàm homo terteni
patris filius: Soror sum Jesu Christi!
sum Templum, Thronus, sponsa Spiritus
Sancti, ipse est vita mea; Hæres
sum Paradisi, meum est calorum Re-
gnum, & meum erit in æternum; si
non voluntariè aliquo peccato eidem
renuntio! Nescio profectò, quomodo
intellectis veritatibus, tam mirabili-
bus & certis, cor è pectore non profi-
liat. Ast omne Feudum suum habet
Homagium; onus sequitur hono-
rem. Quæ verò sunt Christiani obli-
gationes in Baptismo contractæ?
Mihî videntur ad duas reduci, quas Ec-
clesia eleganti illa comprehendit ora-
tione, Deoque pro omnibus fide-
libus offert: *da cunctis, qui Christianâ Dom. 3.*
professione censentur; & ista respicere, post.
quæ huic inimica sunt nominis & ea, quæ pasch.
sunt apta, sectari. Et, ut dicamus
quod res est, quæ sunt arboris syl-
vestris obligationes, postquam nobi-
liori insito furculo è sylva in hortum
est transplantata? Sunt imprimis,
non amplius acerbos & sylvestres, sed
suaves deinceps & maturos fructus
producere. At nos, Charissimi, syl-
vestres illæ sumus arbores, qui nati in
deserto, steriles inter naturæ infectæ
arenas, incapaces eramus ullos un-
quam vitæ fructus proferre; si non
Baptismi ope, Christo inserti, in deli-
ciosum Ecclesiæ hortum mirâ felicitate
transplantati fuissetus. Ita ab Apo-
stolo vocati sunt Christiani: *com-*
planta.

Rom. 6. *plantati, aut ut habetur in græco, con-*
stituti, ut intelligamus, quibus obstrin-
gimur, obligationes, non amplius
secundum veteris trunci, id est, Adami
sed Jesu Christi, cui insci sumus, in-
clinationem fructificandi. In novi-
tate visa ambulemus. At videte quæso,
quàm compã interdum exultatione
utantur aliqui, ut sensualitatibus suis,
& passionibus liberius indulgeant!
dicunt, carne constamus: hoc profus
idem est, ac si oleaster, quia è sylva ex-
tractus est, postea, etsi transplantatus &
nova insitione excultus pratenderet
ingratos, ut antea, fructus producere.
Non ita, Charissimi; ideo Christiani
sumus, ut non amplius simus de car-
ne; non carnem sequamur, carnis re-
nunciemus operibus, nec imposte-
rum inspidos naturæ corruptæ fru-
ctus proferamus. Christianus, inquit
Tertullianus, est homo non hujus, sed
futuri seculi: his omnibus solemnif-
simum in Baptismo dedit repudiura,
Carni, Mando & Dæmoni: omnibus
horum cupiditatibus mortuus & sepul-
tus est: quod est idem, ac si quis di-
ceret; absit, ut aliquando ad similia
professioni suæ indigna homo bap-
tizatus aspiret. Hinc est, quòd olim
infantes baptizandi aquæ immerge-
rentur, ut hoc modo Salvatoris no-
stri significaretur sepultura, cui se fi-
deles tali Sacra-mento suscepto sibi
jam mortui cont-unt. Conspulsi
sumus cum Chris- to per Baptismum in
mortem. At considerate obsecro,
quanta quòtidie inter Christianos or-
dinis videatur perveritas? tot mor-
tuos infelicitè resuscitatos extra so-

pulchrum vivos deprehenditis: vobis
dicere, tot, qui operibus carnis, in
sacro fonte submersi, renuncie-
rant, vitam vivere adeo infame,
quæ ipsis etiam infidelibus pudenda
ret. Seculi hujus detestari potius
plus superbiæ, vanitati & fastui
dent, quàm si ipsi se dedendi professio-
nem fecissent. Servitutem Diaboli
execrati, plus cunctis ejus obedi-
suggestionibus, quàm unquam illis,
nec tantum absque molestia, sed ma-
gnâ cum læticia! quid ergo fons, si
de temporibus nostris diceretur, quòd
de suis dicebat S. Augustinus? *omnis*
pejus vivunt mali Christiani, & talis
plena est Ecclesia. Sed timeo, ne ve-
re ista, atque his plura dici possint.

XVII. Non vellem vobis pertu-
dereris, Christiani alicujus peccatum
facilius quàm Infidelis veniam me-
reri, cum dicto: *Christiani sumus, &*
salvum non est pro Christianis, pro quibus
ergo erit? Cælum Christianorum bo-
no conditum est, non nego, sed hoc
conditio, ut Christianorum more
vivant. Ceterùm tres circumstan-
tias valde aggravantes in peccato
ipsorum Apostolus observat. Prima
est, quòd Christiani peccando pe-
ctum cum Patre æterno initum, ac-
ceptando illum in Patrem, sequè do-
nando in filios, violente pactum, non
pro more antiquorum victimæ com-
munis, sed Agni pro ipsis occisi san-
guine confirmatum. Sanguinem in-
strumenti pollutum duxit in quo sanctifi-
catus est. Altera circumstantia ag-
gravans est, quòd Filium Dei, cuius
in Baptismo facti sunt fratres, & qui-
dem

P. SEGGNI
HOMO CRISTIANUS

dem veri fratres pedibus conculcent.
 Tunc vero, ut observant Scriptores,
 dicitur: quasi ferè alter. Hinc particu-
 larem fratres obligationem habent
 mutandi se invicem, & frater fratrem
 velut alterum se honorandi. Ferè
 dicitur. Atque ideo verbis vix exprimi
 potest, quanta Christo ab illo
 sit injuria, quicumque, dum peccat,
 Christianique hanc cognationem con-
 temnit, Filium Dei tam excellum con-
 temnit, affligit & blasphematur: & cur?
 ut tantum brutali alicui passioni suae
 satisfiat. Denique; Peccator Christiani-
 tatem proter injuriam & contemptum,
 quo Patrem officit, & Filium, coele-
 stem illam adoptionem, tamque sub-
 limem aspernando fraternitatem,
 etiam Spiritum Sanctum despiciatui
 habet. Spiritus gratia consumeliam facit.
 Et quid est baptizare infantem ali-
 quum? Estne fortè aliud, quam vivum
 Spiritui Sancto preparare templum,
 qui in eo debeat habitare? Quare sicut
 peccatum est, crimen aliquod perpe-
 trare in templo, quam in alio quovis
 loco profano, ita detestabilis est cri-
 men à Christiano, quam ab Infideli
 commissum, ita ut omnis culpa nota
 sit, ita loquendo, quasi species
 sacrilegij. Quod si ita est, quomodo
 debet decere audetis, caelum eorum
 etiam Christianorum commodo con-
 temnit esse; qui nolunt vivere, ut
 Christi cultores decet? Imò Sanctus
 Thomas concludit, quodvis pecca-
 tum Fidei & Infideli commune, qua-
 cumque fuerit, sive furtum, sive
 fornicatio, sive odium, si modò paria
 sint cetera, severius in illo, quam in
 R. P. Stegeri Christi. instr. Tom. III.

hoc punitum iri: idque propter ma-
 jorem, quam habet, altissimorum gra-
 tia donorum, in Sacramento acquisi-
 torum, obligationem. Peccatum non S. Thom.
 est minus in fidei, quam in Infideli, sed q. 89. ar. 5.
 multo majus. Nam peccata Fidelium in c. 2.
 q. 10. gravantur propter gratia Sacramenti, a. q. 10.
 secundum illud: quando magis putatis de- ar. 3. ad 2.
 teriora mereri supplicia, qui sanguinem
 testamenti, in quo sanctificatus est, pollu-
 tum duxerit &c.
 XVIII. Sed non sufficit, Christianum
 solum à peccatis abstinere, illa
 respicere, qua huic inimica sunt nomini,
 sed insuper bonum operari oportet,
 ea qua sunt apta seclari. Arbores in
 Christi religionem transplantatae,
 ipsoque Christi Salvatoris sanguine ir-
 rigatae, non solum non debent germinare
 fructus mortis, sed vitæ fructus
 proferre debent; aliàs licet non ut no-
 xia, sed velut inutiles ad securim con-
 demnabuntur. Ut quid etiam terram Luc. 13. 8
 occupat? In veritate, quid faciendum
 certis quibusdam hominibus, qui nec
 calidi sunt, nec frigidi, sed solum tepiditate
 sua insolita Deo nauseam provocant?
 Quid tu hic, aut quasi quis Is. 22. 10.
 hic? Mirabilis est hæc interrogatio,
 quæ unumquemque vestrum alloquitur;
 si vobis sufficit, nec homicidio
 aliquo, nec invidia, nec injuria,
 nec adulterio inquinatos esse, sed si
 de bonis operibus non estis solliciti,
 neque crebrius Confiteri & Commun-
 icare, neque explicationi verbi Dei
 frequenter interesse, nec familiam bene
 educare, neque alijs pietatis & cha-
 ritatis vacare operibus studetis quid tu
 hic? Quis es tu, quem in album bapti-
 zatorum

ERI
anus

zatorum relatum reperio? Esne tu Christianus? Ergo ex plantis illis una es, quam Filius Dei ab aeterno in vineam suam translocare; sudore suo irrorare; & sanguine suo roborare destinavit? At ubi fructus, quos expectat Dominus? Præter frondes nihil aliud video: *Quasi quis hic*: visitantur Tempia, sed mera ex consuetudine; auditur Missa, sed quomodo? Videntur quandoque aliqui hoc tremendo Sacrificio durante canibus suis inquietiores, impudentioresque; itur ad Vesperas, ad Supplicationes, ad Conciones sacras, sed temporis fallendi causâ. Hoc est; non verum, sed larvatum esse Christianum; hoc est locum occupare, nec fructum tamen ferre; hoc est non Fidelem, sed quasi Fidelem esse. *Quasi quis hic*. An non probrosum vobis videtur; Gloriosum sibi contemptoris Mundi, Carnis debellatoris, & imitatoris Christi vendicare nomen, vitâ verò perperam actâ, tam splendido nomini non respondere, non aliter quàm antiquæ illæ pyramides, quæ ab igne nomen mutuabantur, cum tamen non nisi frigida essent saxa?

XIX. Evigilate ergo Charissimi, neque in animum inducite; satis esse Christiano, nihil male agere. Seponite paulisper tot, & tam diversas negotiorum tricas, laboriosas familiæ curas, tam implicita inter homines comœrcia; quæ licet quoad substantiam non sint illicita, nihilominus numero opprimunt, nec debita erga Christum obligationi satisfaciendi, aut de eâ cogi-

tandi tempus relinquunt. Verum est, araneas telis suis non irretite opes, nec interficere; nihilominus laborantes impediunt, quod minus mel, delectat illud opus suum, conficiant, cum gratiâ producta sunt. Vos à Deo per Baptismum regenerati estis, ut tale deboretis mel, quod mensa Dei in coelis inferri mereatur. An non videtis nimis illis, quibus crepundia caduca vos obruunt, occupationibus in magno illo salutis negotio, ad quod Christiani vocati estis, vos impediri? Vilissimæ hæc araneæ telæ, curatissimo mortis afflatu dissipabuntur, beatissimum finem vestrum bonis operibus attingendum vobis eripiant. Alium imposteram vivendi modum inchoare oportebit. Olim candida illa vestis, quæ recens baptizati induebantur Christiani, conservari solebat, ut si fortè contingeret, horum aliquem in persecutione tormentis victum fidem abnegare, in turpissimæ exprobrationis signum ostenderetur, & in illâ veste professionem à se Deo factam legret, ejutataque illum postea Fidei puderet. Non dubito, quin similes quid in morte nobis exprobratum sit Diabolus; qui coram tribunali Divino compariturus gloriosam Baptismi gratiam tam male usurpatam objiciet. Ajunt Julianum Apostatam virtutarum magnâ copiâ Idolis immolatarum sanguine contrum fuisse impio ausu Baptismum suum delere. Opus id erat factu impossibile, charitatem enim Sacramenta illa, ut dixi, animæ potentis imprimunt, inde-

P. SEGN
HOMO CRIST

indelebilis est, ut nullâ vi creatâ eradi
 queat. Sed si unquam conatus hic
 foret effectum, dicerem profectò,
 quibusdam perditâ conscientia Chri-
 stianis profuturum, signum illud ab a-
 nimâ eradere, quod damnatis alijs eo-
 dem notatis incredibili erit confusio-
 nis. Infideles, alijque miseri reprobi
 hoc signo carentes, ita damnatis ex-
 probrabant Christianis: Isti & ista
 nomina sua mutavere, ut se mortuos
 peccatis significarent; attamen multò
 peius quam nos perpetravere. No-
 men talis Sancti & Sanctæ mutati
 sunt, non ut vitam eorum imitarentur,
 sed plane diversam ab ea viverent. Hic
 fontem Græce signatus fuit, ut publi-
 cus eadem esset defensor; ejus tamen
 neque ad mortem infensibilis hostis
 fuit. Istius ori sal impositum fuit ad
 significandum, quâ prudentiâ & sin-
 cere linguam suam regere deberet;
 sed quid non illa fecit? Usque in Cor-
 inthi habens laxavit, adeò enormiter,
 ut ne quidem contumelias in Deum ab-
 stineret. Ille sacro Chrismate inun-
 ctus fuit, quasi Sacerdos altissimi futu-
 rus esset, cuius cultui Divino consecratus,
 in amplissimo hujus Mundi templo;
 illo tamen multo reverentiores fuere
 illi, qui templa sua & ceremonias
 nunquam tali temeritate, quâ iste, pro-
 tinuerunt. Hic Mundo, Carni & Sa-
 tanae renunciavit; sed quid amplius

facere illorum causâ potuit, si tria hæc
 idola supplici adoratione palam cole-
 re decrevisset, qui eadem confacta
 conculcare debuerat? Hoc modo dam-
 nati isti loquentur, aut, melius di-
 cam, ipsorum loco propria Christiani
 reprobi conscientia exprobrabit, tam-
 que illustrem, tantæ perfectionis, &
 præmij impressum characterem qua-
 si in supplicij & pœnæ instrumentum
 converteret. Quare, Dilectissimi mei,
 nostrâ interest tam luctuosum even-
 tum occupare: dum tempus habemus,
 renovemus professionem nostram i-
 terum toto corde, sicut in Baptismo
 fecimus, Mundo, Carni & Diabolo re-
 nunciemus, denuo vitam nomine no-
 stro dignam inchoemus. Apud ple-
 rosque Religiosos in more positum est,
 quotannis semel solennia sua vota &
 professionem restaurare. Hos & vos,
 Charissimi, imitami. Diem vobis,
 aut Baptismi suscepti anniversarium,
 aut alium, qui vobis magis placebit,
 festivum seligite, quo, pro immenso ad
 Christi Fidem vocationis beneficio i-
 terum gratias agentes, id, quod in Ba-
 ptismo Deo promisistis, confirmetis,
 faciliusque satisfaciatis obligationi
 vestræ, cujus merces erit celestis
 illa hæreditas, cujus olim in
 Sacro fonte jus vobis colla-
 tum est.